

A tető vastag üvegtáblái homályos, földöntúli fénybe borították az üvegház belsejét. Kötelességtudóan nézegettem jobbra-balra, elvégre, ha már itt vagyok, mindent látni akarok. Nem szeretem különösebben a kaktuszokat. Nekem a virág színes, libbenő szirmokat, szélben ringatózó lombot jelent. A rózsára is haragszom a tüskéi miatt. Elkábít a szépségével, az illatával, aztán alattomosan belém szúr. A kaktusról meg már messziről látszik, hogy talpig fegyverben van, meg se várja, hogy védekezhessen, előbb támad.

De néha történnek dolgok, melyek megváltoztatják a bennünk kavargó gondolatokat, eszméléseket, hogy részesévé tegyenek a varázslatnak.

Különös érzés töltött el, ahogy séta közben egyre mélyebbre merültem a sivatagi világ kegyetlen, szúrós teremtményei közé. Nem, nem akartam megsimogatni őket, de mintha régi ismerősök között barangolnék, megszólítanak, kérdéseket tesznek fel, melyre nem várnak választ, rám mosolyognak, és továbbmennek. Mint egy osztálytalálkozó. „Nézd csak, a többiek hogy megöregedtek! Még szerencse, hogy én nem!”

Arra, „akivel” az utolsó fordulónál váratlanul szembetaláltam magam, nem voltam felkészülve. A felirat szerint úgy hívják, hogy Óriás sünkaktusz (*Echinocactus grusonii*). Csak álltunk egymással szemközt, ő ugrásra készen, mint egy őskorból itt maradt vadállat, én meg földbe gyökerezve, hangra-mozdulatra képtelenül, mintha én lennék a növény, a préda. Homlokom mögött évszázadok suhantak el, forró, szomjas, sivatagi esztendők tűző Nappal és homokviharokkal, elpusztult állatok csontjai fehérlettek a homokban, szikkadt levelű bokrok kígyóztak szárazon égre nyúló ágaikkal. Préri kutyák vonítását hallottam a távolból, viperák sziszegését, keselyűk szárnycsattogását. Nem szóltam, nem volt mit. Zsibbadt kezem szinte hívogatták a tüskék, hogy érintsem meg őket. „Ne félj tőlem” suttogta hangtalanul „hisz ismersz, én vagyok a múlt”. S a tüskék susogva, ringatózva visszhangozták: „a múlt, a múlt...”.

Homályos emlékfoszlányok próbáltak képpé rendeződni agyamban, bőrömön a homok forró, érdes simogatását éreztem, gondolataim szűkülve menekültek valami hatalmas, valami gonosz erő szorításából...

A bocsánatkérő köhintés alighanem nekem szólt. Egy tört pillanatra riadtan néztem a kaktuszra, de persze nem tőle eredt, hanem a mellettem álló nagydarab, ősz hajú férfitől.

– Megengedi, hogy átmenjek? – kérdezte udvariasan, és nem kellett centi hozzá, hogy rájőjjek, kettőnk szélessége semmilyen irányban sem fér el a harcra kész tüskék között sérülés nélkül. Elfojtottam egy sóhajtást, és a kijárat felé indultam. Félútról még visszánéztem, onnan úgy látszott, mintha aludna a növény, aranyszínű tüskéin lágyan csillant meg a szűrt napfény. De én tudtam, hogy ez csak a látszat. Sivatagi viharokra született teste minden pórusa harcra készen várja az ellenséget. Az ellenséget? A zsákmányt.